

schildpadden kunnen helemaal niet goed zien en ze moeten op hun eigen 'navigatiesysteem' vertrouwen om de zee te bereiken. Zij gaan op het licht af, dat door de maan en de sterren in de zee weerkaatst wordt. De natuurlijke vijand van de caretta caretta is dan ook helaas de mens met hun lichte steden en discolampen aan stranden, waardoor de jonge schildpadden van koers raken en de zee niet bereiken.





Ook speedboten en visnetten zijn helaas een oorzaak van veel sterfte onder de caretta caretta schildpadden. Van de duizend uitgekomen eieren, komt er maar 1 schildpad na 26 jaar terug om eieren te leggen, de meeste anderen hebben het in hun eerste drie levensjaren niet gered, want dan zijn ze nog het kwetsbaarst, hun schild is nog niet uitgehard.



Op het einde van onze wandeling verorberen we onze picknick waarna er gezwommen kan worden in open zee. Evenwel was het water vandaag wat te wild en is er niemand in het water geweest.



De Moorse landschildpad treft men regelmatig aan in de natuur in Turkije. Cistusrozen is een geslacht uit de zonne-roosjesfamilie. Er zijn een twintigtal soorten. Ze komen van nature voor in Macaronesië, het Middellandse Zeegebied en West-Azië tot in Noordwest Iran.



Bougainvillea kennen wij als tuin- en kamerplant. Er zijn circa 15 soorten, afkomstig uit de tropen en subtropen van Zuid-Amerika, vooral Brazilië. Ze zijn in de eerste helft van de 19^{de}

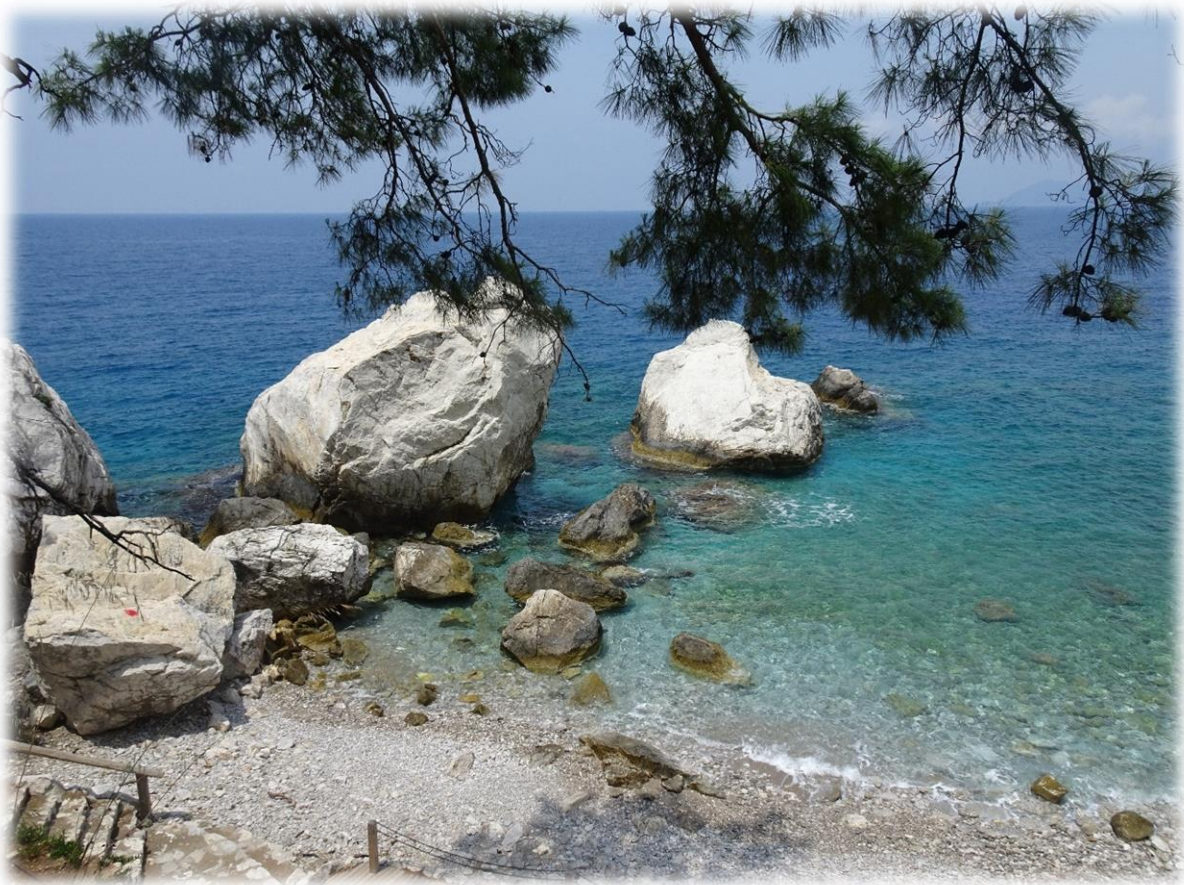
eeuw in Europa ingevoerd. Vooral in de landen rond de Middellandse Zee en in Afrika tieren ze welig.





Bourgainvillea zijn heester- of kruidachtig, groenblijvend of bladverliezend, meest klimmend. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren

die lang aan de plant blijven zitten. Bougainvillea werd voor het eerst gevonden in de tweede helft van de 18e eeuw, tijdens een expeditie waarover de Franse zeevaarder Louis Antoine de Bougainville de leiding had.





Gekko's behoren tot de familie van de hagedissen. De naam gekko is afgeleid van de klinkende tot gillende geluiden die veel soorten vooral in de paartijd maken. Gekko's komen

in alle warme streken van de wereld voor in uiteenlopende habitats; van dichtbegroeide bossen tot in woestijnachtige gebieden. Gekko's kunnen niet overleven in gematigde streken zoals België maar in zuidelijk Europa zijn enkele soorten zeer algemeen.



Woensdag 6 maart 2024

Van : Kabak
Naar : Alinca
Afstand : 7 km
Stijgen : 700 m
Dalen : 300 m
Duur : 4 uur





De bus brengt ons naar het beginpunt van onze wandeling voor vandaag.



We komen regelmatig een granaatappelboom tegen maar op dit ogenblik draagt de boom nog geen vruchten. Granaatappels groeien niet aan bomen maar aan struiken die tot 6 meter hoog

kunnen worden. Granaatappels zijn oorspronkelijk afkomstig uit Perzië en worden al eeuwenlang gekweekt rond de Middellandse Zee, het Midden-Oosten, Afganistan, India en de Kaukasus. De vrucht is heel sappig en bevat grote cellen zoals een citrusvrucht, maar in elke cel zit een pitje van ongeveer 3 mm groot. Om de pitjes zit een soort gelei, zoals om de pitjes van een tomaat.

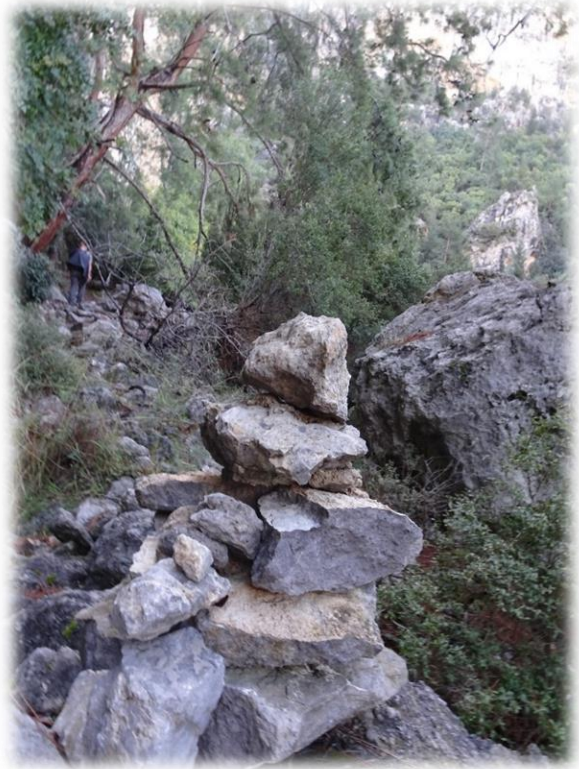




Bovendien bevat de vrucht van de granaatappel veel vellen. Omdat de vellen niet lekker smaken, vereist het eten van de vrucht het zorgvuldig pellen van elke cel. Bij rijpe vruchten is

het vruchtvlees donkerrood. De schil is erg stevig en leerachtig. De vrucht kan wel uitgeperst worden, al gaat daarbij veel vruchtvlees verloren.





Het sap van de granaatappel vormde oorspronkelijk de basis voor grenadine. Grenadine is lange tijd de algemene benaming voor allerlei siropen geweest, zoals limonadesiroop dat nu

is. Het is tegenwoordig een soort limonadesiroop die wordt gebruikt in cocktails, zoals in tequila sunrise en wordt grenadine niet meer gemaakt van granaatappelsap, maar is het een mengsel van andere vruchten.





Granaatappels staan symbool voor vruchtbaarheid vanwege hun vele zaden, maar ook voor de dood vanwege de rode kleur van het binnenste van de vrucht. De eerste afbeeldingen van de

granaatappelboom zijn gevonden op grafschilderingen van de Egyptenaren van 2500 voor Christus. Streken die naar de granaatappel zijn genoemd zijn het Spaanse Granada en het Caraïbische eiland Grenada.





De vrucht staat dan ook in het stadswapen van Granada, maar de vrucht op de vlag van Grenada is een nootmuskaat en geen granaatappel. Ook de handgranaat is naar de granaatappel genoemd, vooral vanwege de vorm, maar ook omdat de zaden om je heen schieten als de vrucht op de grond valt.



Een steenmannetje wordt wel gebruikt om een pad of de top van een heuvel te markeren. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben

gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen.





Een plaatselijke dame heeft enkele olijfbomen gesnoeid. Het snoeihout wordt meegenomen naar huis om een houtvuur te maken om op te koken.



De johannesbroodboom is een plant uit de vlinderbloemenfamilie. De soort komt voornamelijk voor in het Middellandse Zeegebied. De plant staat bekend om de hoge

voedingswaarde van de peulen, die johannesbrood worden genoemd. Een veelgebruikt product van de johannesbroodboom is het johannesbroodpitmeel. Een ander product van de johannesbroodboom is carobepoeder. Dat wordt verkregen door de geroosterde peulen te vermalen en kan dienen als alternatief voor cacao. Op Kreta wordt het ook verwerkt tot thee.





Omdat het gewicht van de zaden van deze boom vrijwel constant is - te weten 0,2 g - werden ze gebruikt als gewichtjes bij precisiemetingen (van bijvoorbeeld diamanten). Het woord

karaat zou afgeleid kunnen zijn van het Oudgriekse woord keration wat vrucht van de johannesbroodboom betekent.





Na onze wandeling brengen we een bezoek aan de archeologische site van Xanthos, de hoofdstad van het oude Lycië, bekend om zijn grafmonumenten en overblijfselen van een Romeins theater. De stad staat op de werelderfgoedlijst van Unesco.



In het zuidwesten in Turkije aan de rivier Xanthos ligt de Lycische stad Xanthos. De stad is gesticht door de Lyciërs, maar rond 1215 v.Chr. wordt de stad door de Hettieten veroverd en

in 545 v.Chr. door de Perzen. In 333 v. Chr. veroverd Alexander de Grote de stad. De stad kwam onder Romeinse invloed vanaf het jaar 168 v.Chr., maar bleef onafhankelijk en werd een van belangrijkste Lycische steden.





Uiteindelijk lijft keizer Nero de stad in en de stad blijft tot in de Byzantijnse tijd bewoond. Uit de Byzantijnse periode zijn een basiliek en een klooster bekend.





De Syrische hagedis heeft een verspreidingsgebied dat zich binnen Turkije volgens Bischoff & Franzen (1993), in grote lijnen uitstrekt van het oosten van het land, van Erdemli (+ 80km ten westen

van Mersin) oostwaarts tot in Hatay. Dit houdt in dat het eigenlijke verspreidingsgebied ongeveer 200 km.





De staart van de hagedis is ongeveer even lang als zijn lichaam. De hagedis kan zijn staart loslaten wanneer hij wordt aangevallen. De staart groeit na verloop van tijd terug aan. Als

een roofvogel het beestje bij de staart neemt dan laat de hagedis zijn staart los en de hagedis kan zo aan de dood ontsnappen.





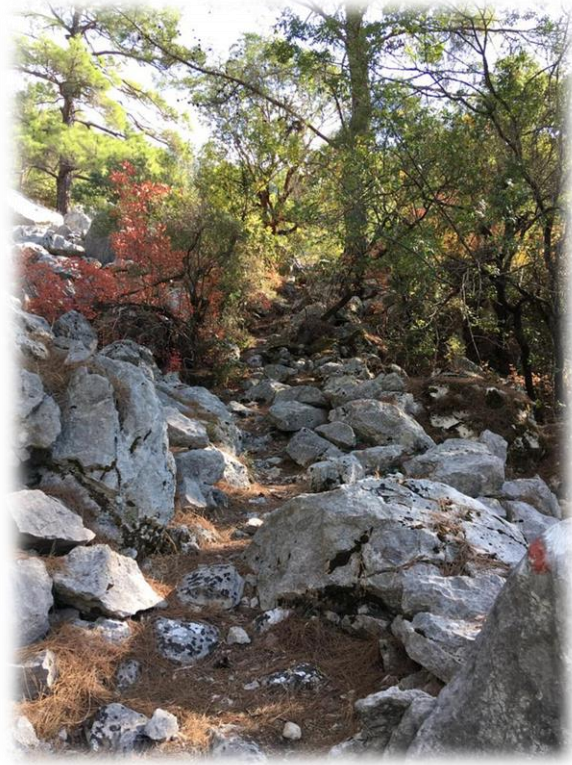
Wanneer de vogel de hagedis bij het lichaam neemt, laat de hagedis eveneens zijn staart los. De staart kronkelt en springt enkele seconden in het rond, door zenuwtrekken. Hierdoor trekt dit de aandacht van de vogel. De vogel laat vervolgens het lichaam los en grijpt naar de staart. Wederom kan de hagedis ontkomen. Na 6 tot 10 maanden is de staart terug aangegroeid.



Donderdag 7 maart 2024

Van : Delikkemer
 Naar : Patara
 Afstand : 12 km
 Stijgen : 100 m
 Dalen : 300 m
 Duur : 5 uur





Het aquaduct van Patara werd gebouwd tijdens het bewind van Claudius en gerenoveerd/deels herbouwd onder Vespasianus na een aardbeving. Het vervoerde water uit bronnen nabij het dorp Islamlar op 680 m boven zeeniveau over een afstand van 22,5 km naar Patara op 50 m

boven zeeniveau. Het aquaduct omvat vijf bruggen en een stuk onder druk staande leiding, een omgekeerde sifon die plaatselijk bekend staat als Delikkemer. Er lijken minstens twee fasen te zijn in de ontwikkeling van het aquaduct.





Af en toe komen we een moerbeiboom tegen. De smaak van de vruchten van de zwarte moerbeï (van nature voorkomend in Zuidwest-Azië) en de rode moerbeï (van nature voorkomend in oostelijk Noord-Amerika) worden het meest gewaardeerd. De vruchten van de